

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Cím: *Miért rossz a telefon?*

Forrás:

az Újság

3p.

1921. II. 11.

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

385.42

Hely

Idő

"1921"

Személy

Helyszám

Városi Közlöny XV. évf. 22. sz.

Miért rossz a telefon?

(Miért kapcsolnak tévesen a telefon-kisasszonyok? — Röviden tessék beszélni.)

Üldöz a sors: valahányszor a 64-15-öt kérem, mindig 17-68-at kapcsolnak és egy öreg ur átkozódásait kell élveznem a telefonkagylón keresztül. Egyik barátom nem ért rá beiratkozni a fox-trott-kurzusra, mert — mondotta — három hete reggeltől estig telefont „jár ki” magának a minisztériumban s minden este a sóhivatalban találja magát holtrafáradtan. Gondoltam, megnézem azt az apparátust, a hol engem minden nap tizszer felboszantanak s utánajárok annak is, nem füllent-e a barátom, a mikor azzal henezeg, hogy hetek óta nem tud telefont bevezettetni legénylakásába.

Tegnapelőtt délután négy órakor Balla Pál távirat-főigazgató urnak a József-telefonközpontban levő hivatalos szobájába toppantam és megkértem, adjon alkalmat, hadd nézzem meg a telefon működését. A méltóságos ur megkérte Ferenczy Zsigmond műszaki tanácsos urat, hogy kalauzoljon a labirintusban.

— Árulja el, kedves tanácsos uram, — kérdeztem — miért kapcsolnak tévesen a telefonkísasszonyok?

— Utóvégre ők is emberek s ők is tévedhetnek. Téves kapcsolásról, mint rendszerről, azonban igazán nem lehet beszélni. Vegyük tekintetbe, hogy a kisasszonyok havonként mintegy ezerkétszáz koronából kénytelenek élni és ruházkodni. Ugy-e, ez is művészet? Gondjaik a kapcsolás pillanatában is csak ott kergetőznek a fejcséjkjükből s bizony nem csoda, ha néha-néha eltévesztik a kapcsolást.

Azután egy másik ur ezt magyarázta nekem: Hát-rólólag hat, hogy a két telefonközpont között ugynevezett átkapcsolót kellett létesíteni. A hibás kapcsolások javarésztét az idézi elő, hogy a közbeeső fórumon eltévesztik a számot. A bajon csak önfegyelmekkel lehet segíteni s erre rendszeresen buzdítjuk telefonkísasszonyainkat.

Újra a tanácsos urnál kíváncsiskodtam: — Legyen szíves, tanácsos uram, mondja el néhány észrevételét

arra nézve, hogyan lehetne hamarosan segíteni a telefonmizérián?

Ferenczy tanácsos ur készségesen felelt:

— A közönség is hibás. Csak azt az egyet emlitem meg, hogy némelyik előfizető valóságos csevegési mániában szenved. Hölgyek és urak, egyaránt órák-hosszat képesek üzengetni egymásnak mindenféle cseccsiságot a drótvonalakon, közben természetesen egész sereg ismerősük keresi telefonszámukat. Így adódik az a kellemetlen helyzet, a mikor a központ vagy bugatni kénytelen, vagy azzal szomorítja meg a felhívót, hogy: „mással beszél”. Ez csupa felesleges munka, a mit nagyon könnyen el lehetne kerülni, ha mindenki rövidre szabná mondanivalóját. Röviden tessék telefonálni, ne tessék kurizálni telefonon s akkor kevesebb bosszankodó ember lesz a fővárosban. Más ok is van: a felhívók torlódása. Ennek illusztrálására megemlítem, hogy Budapestén délelőtt tíz órakor telefonláz fogja el az embereket. Hajnaltól tíz óráig csak szórványosan jelentkeznek, tíz órakor egyszerre megrohanják a központot s egy óra hosszat szakadatlanul ostromolják a vonalakat. Tizenegyétől egy óráig csökken a forgalom, délután egy és két óra között pangás van. Akkor újabb roham következik, majd öt órától hajnalig egyre kevesebben jelentkeznek. Az ostrom idején teljes létszámmal dolgozunk, éjjel viszont a kisasszonyok nem is ülnek a munkaasztalnál, hanem sétálva kapcsolnak az inspekeziósok.

Ezalatt eljutottunk a kapcsolóterembe. Mintegy száz hölgy ült négy sorban a kapcsoló-apparátusok előtt. Elég szorgalmasan gyultak ki a villamsgombocskák, villámgyorsan ugráltak a női kezek: Budapest közönsége délutáni telefonlázát szenvedte. A hölgyek mögött ott sétált a felvigyázó, a kit ellenőrnek hívnak műnyelven. Ment a kapcsolás, mint a karikaesapás, legalább én úgy vettem észre laikus szemmel. Sajnáltam a szegény leányokat, mert bizonyos, hogy ezer gombombaságot kellett lenyelniük, mialatt én csak azt láttam, hogy, ime itt komolyan dolgoznak. Olyan lázasan, hogy e miatt nagyon sok ember szégyelhetné magát világvárosunkban.

Megnéztem a másik termet is. Ott is csak dolgoztak. Aztán újra megszólalt a tanácsos ur:

— Nagy igazságtalanság van ám a telefonnal. Ha-

vonkint kétszáz koronát fizet, a ki minden öt percben telefonál, s annak sem adják olcsóbban a telefont, a ki csak komoly közölnivalója esetén emeli le a telefonkagylót s napjában — mondjuk — ötször-hatszor veszi igénybe a telefont. Tervünk van arra, hogy az előfizetési díjakat a beszélgetések számához mérjük. Fizessen, a ki tönkrenyuzza a telefont. Csekély harminczöt milliós-kába kerülne ez a jelzőkészülék. A pénzügyminiszter urtól függ, hogy gondolatunk valóra váljék.

— Tanácsos uram, — kérdeztem — miért nem lehet új telefont kapni?

— Nálunk még vannak üres állomások. — szolt a válasz de ezekkel takarékoskodnunk kell, különben sohasem jutnak telefonhoz az olyan érdekeltek, a kiknek gazdasági, kulturális vagy egyéb fontos szempontból erre szükségük volna. Mi még jól állunk ezen a téren, de a Teréz-központ teljesen tulzsufolt. Bizony nem valószínű, hogy új telefonhoz jussanak, a kik a Király-utcától és a Deák-Ferenc-utcától északra laknak. A mizérián csak úgy lehetne segíteni, ha hamarosan felépülne a Margithid budai hídfője tájékon tervezett harmadik telefonközpont.

Megtudtam még, hogy Budapestén mintegy huszon-hétezer embernek van telefonja. Elszédültem annak halatára, hogy Newyorkban 35 telefonközponton keresztül csevegnek az amerikaiusok s átlag tizenöt-huszezren kapcsolódnak egy-egy központba. Bucsuzól megsgatja a tanácsos ur, hogy a telefonmizéria világbetegség: Newyorkban kereken százezer ember könyörög telefonért, Londonban ugyancsak kereken övezezen instan-cziáznak ebből a célból. Erre úgy megijedtem, hogy öt lépesőfokot ugorva szaladtam ki a Mária Terézia-téri palotából. Megfogadtam, hogy nem telepszem le Londonban, sem Newyorkban, bár később eszembe jutott, hogy ott mégis csak rövidesen előteremtik azt a néhány milliárdocskát, a mi a bajt orvosolná, nálunk viszont dedunokáink sem jutnak telefonhoz, mert éppen két milliárdra volna szükségünk, hogy világnárosiasan rendezkedjünk be — telefonice.

Bagyó János